

τῷ 1887 ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Ἐδουάρδος, ἵνα συστήσῃ τῷ Πατριάρχῃ Νικοδήμῳ τὸν παρ' αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα πεμπόμενον Ἀγγλὸν ἐπίσκοπον Βλαίθ χάριν τῆς ἐκεῖ ἀγγλικῆς ἀποικίας μετὰ ῥητῶν ὁδηγιῶν, ἵνα ἀποφεύγῃσι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἐν Παλαιστίνῃ Ἀγγλοὶ ἱερεῖς πάντα παρ' ὀρθοδόξοις προσηλυτισμόν, τούναντίον δὲ

ἀπατῶσι τοὺς ἀπλουστέρους τῶν κατοίκων καὶ σύρουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν βουλγαρικὴν ἐξαρχίαν ἀποσπῶντες αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δὲν ἐπέτυχεν εὖρε δὲ αἴφνης ἐγειρομένην ἀναιτίως κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τὴν δυσμένειαν τῆς Τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Η΄

συντελῶσιν εἰς τὴν φιλικὴν συμβίωσιν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐζήτησεν ὁ Διονύσιος παρὰ τῆς Πύλης, ἵνα ὑποχρέωσιν τοὺς σχισματικούς Βουλγάρους νὰ μεταβάλωσιν ἔνδυμα, διότι ἀποκοπέντες ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ σχισματικοὶ κηρυχθέντες δὲν δύνανται κατ' οὐδὲν δίκαιον νὰ ἐξακολουθῶσιν ἔχοντες κλῆρον ὁμοίως τῷ ὀρθοδόξῳ ἐνδεδυμένον. Τὸ ὅμοιον τοῖς ὀρθοδόξοις ἱερεῦσιν ἔνδυμα φέροντες οἱ σχισματικοὶ Βούλγαροι κληρικοὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ εἶναι γνωστὸν ὅτι εὐκόλως

ἀπειλοῦσαν τὰ ἀνέκαθεν ισχύοντα προνόμια αὐτῆς. Ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῶν ἀναμφισβητήτων δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐξηγέρθη τότε σύμπας ὁ τε δοῦλος καὶ ὁ ἐλεύθερος ἑλληνισμός. Ὁ Διονύσιος ἐπὶ κορυφῆς ἱστάμενος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, παρὰ πᾶσαν τὴν εὐλάβειαν, ἣν ἐδείκνυε πάντοτε πρὸς τὴν Πύλην ὡς πιστὸς ὑπῆκοος, δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ συμμαρτυρῇ τὴν κοινὴν ἐξέγερσιν. Διὰ τοῦτο, ὅτε ὁ κίνδυνος ἐκορυφώθη διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν βερατίων δύο σχισματικῶν Βουλγάρων ἐπισκόπων διὰ τὴν Μακεδονίαν προωρισμένων, τῶν Σκοπίων δηλ. καὶ